

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

5

2017

41 Kč / 1,70 €

Fyzik Tomáš Tyc

o Bohu
a teorii neviditelnosti

**Můžou být
Češi laskavější?**
úvodník
Dana Drápala /4

**téma:
Komu věřit?**
Jak se vyznat
v mediálním guláši /12

**„Možná jí zbývá
jen pár týdnů...”**
příběh čtenářky /18



7 Odešel „Compañero Julian“



12 téma: Nakolik věřit médiím?



19 „Cítil jsem, jak hořím“

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Vnášet do přítomnosti budoucnost Dan Drápal

ze života církve

6 „Náš Bůh je modrý“ Jakub Limr
7 Odešel „Compañero Julian“ Radek Smetana

rozhovor

8 Pán Bůh je geniální konstruktér Tomáš Tyc

téma: Nakolik věřit médiím?

12 Média a jejich vliv Dan Drápal
14 Války nové generace David Novák
16 Jak se vyznat v mediálním guláši? Lucie Šváblová
17 Sedm rad, jak být na internetu „podobnější Ježíši“ Ron Cantor

můj příběh

18 „Možná jí zbývá jen pár týdnů...“ Lydia Smilková
19 Cítil jsem, jak hořím Petr Wagner

z historie

20 Zakladatelka Svátku matek chtěla jeho zrušení Anne Marie Jarvisová, Jaroslav Pleva

hudba

22 Jan Křtitel s kytarou Marek Moškoř

recenze

23 Leadership podle Nehemjáše Hana Pinknerová
23 Byl jsem muslimem Eva Chmelařová

připravujeme

- rozhovor: Luděk Brdečko
 - ředitel TWR-CZ vypráví svůj příběh
- pokoj s Izraelem
 - 50 let od znovusjednocení Jeruzaléma
- Říkat večerům chval „Davidovy stánky“?



22 Jan Křtitel s kytarou?

ŽIVOT VÍRY

ročník 28 / květen 2017

cena 41 Kč / 1,70 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Švábová, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Švábová, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbk.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbk>

Distribuce pro zpravově postížené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzerty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzertát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzerty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

před dlouhou dobou (v Životě víry jsem tenkrát pracoval asi rok) jsem měl kdesi promluvit o církvi. Zjistil jsem, že se v tom nevyznám.

Bylo mi jasné, že církev je založena na smlouvě. Na smlouvě Boha s lidmi, kteří mu patří, zpečetěné Kristovou krví. Do církve proto patří jen lidé, kteří s Bohem mají úzký vztah. Ale základem církve není jen smluvní vztah mezi Bohem a křesťany.

Máme si navzájem odpouštět – stejně jako Bůh odpustil nám. V církvi také platí, že se předně máme podřizovat sobě navzájem, a až pak, jaksi odvozeně, máme poslouchat vedoucí (je překvapivé, jak málo je v Písmu o poddanosti církevním autoritám, i když to je taky důležité). Jsme si vzájemně povinni přímělnou modlitbou i praktickou pomocí. K té smlouvě patří i vzájemné ozdravující napomínání. Když uvidím bratra či sestru, kteří hřeší, jsem kvůli smlouvě povinen jít a říct mu/jí, jak to vnímám.

Jak jsem o tom ale přemýšlel, zdálo se mi, že není biblický důvod, proč by to mělo platit jen pro můj vztah k lidem ve společenství, kde jsem členem. V některých církvích panuje „veřejné mínění“, že kdo odchází do jiné církve, jako by porušoval smlouvu a opouštěl Krista. Mně se ale rozsvítilo, že vzájemná smlouva, která je základem církve, se týká všech Ježíšových služebníků na celém světě, bez ohledu na to, do jakého společenství které denominace momentálně patří.

Průběžně se tato smlouva dá žít jen v konkrétním místním (ne internetovém) společenství, ale to, že je platná obecně, je důležité. Může se totiž stát, že svůj smluvní závazek budeme muset uplatnit i mimo rámec svého společenství. Je důležité, abychom nedělali rozdíl mezi křesťanem domácím a křesťanem přespólním.

Když někdo do nějakého společenství vstupuje, vyjadřuje určitou závaznost, například odpovědí na otázku: „Přijímáš toto společenství jako svůj domov, chceš se podílet na jeho budování, jsi s ním ochoten/ochotna snášet dobré i zlé?“ To je jakés takés vyjádření smluvní zodpovědnosti tváří v tvář konkrétní skupině lidí. Neznamená to ale, že okolními obléběji pro nás církve končí. Smlouva, kterou vstupem do sboru uzavíráme, je ve skutečnosti mnohem širší. Vlastně jsme ji uzavřeli ve chvíli, kdy jsme se poddali Kristu. Nelze totiž přijmout Krista, a odmítnout jeho bratra.

Rozumím ale správně nárokům této smlouvy? Smlouva mezi člověkem a Bohem pro mě byla přehledná: Bůh za mě dal svého syna a s ním mi daroval všechno. Jestli tuto smlouvu přijímám, znamená to, že mu dávám taky všechno. Může to ale být jiné se smlouvou mezi křesťany? Znamená to, že ostatním křesťanům patří vše, co mám, podobně jako Bohu?

Pozor: Když jde o peníze, jde často o život. Bezprostřední popud k Ježíšově (i Husově) popravě bylo, že sáhli na zdroje příjmů náboženským elitám (byť i jen gesty či kázáním). Stálo by nám členství v církvi za to, abychom ztratili nárok na svůj majetek?

Komu vlastně patří mé peníze? Je jasné, že Bohu. Toto poznání vyjadřovali Boží mužové minulosti i současnosti tím, že mu platili desetinu svých příjmů. Desítka je číslo církve i číslo plnosti, takže když Abraham a Jákob platili Bohu desetinu, vyznávali tím, že Bohu patří všechno jejich

majetek. Ale co ta mezilidská rovina smlouvy? Když všechno, co mám, patří Bohu, patří to i můj bratrům a sestřám?

Čtu novou knížku, kterou jsem si před týdnem koupil ve sboru, potká mě bratr a povídá: „Jé, to jsem si chtěl taky koupit, ale teď nemám peníze, tak mi to dej.“ Nebo si někdo ze sboru na čtrnáct dní letní dovolené vyžádá moje auto. A to neřeším

Všechno, co mi (ne)patří

situaci, kdybych měl úspory a nějaký člen našeho společenství by je použil k úhradě svých bujících dluhů či ke koupi bytu. Tyhle příklady uvádím, abys viděl, že se jedná o až příliš praktické věci.

V knize Skutků čteme, že hned po vzniku církve měli křesťané všechno společné. Prodávali své majetky a utržené peníze dělili mezi všechny, jak kdo potřeboval. Takže to fungovalo zhruba tak, jak popisují v minulém odstavci, jen si za to auto dosad' osla nebo velblouda. Od Letnic to mohlo trvat i několik desítek let, možná až do doby, kdy Římané Jeruzalém v roce 70 srovnali se zemí. Šlo o poměrně dlouhé období komunismu, o něco, co se marxistům ani leninistům nikdy nepodařilo.

Text jde vykládat různě. Nemajetní křesťané si mohou myslet, že se církev vzdálila principům Bible, a volat po návratu do doby Skutků. Podnikatelé (a nejen ti) zase mohou říkat, že se prvotní církev v chápání rozměru vzájemné smlouvy mezi křesťany mylila. Takové fungování je podle nich neefektivní, protože konzumuje zdroje, a nic neprodukuje. Jeruzalémský sbor byl podle nich černou dírou, která jen pohlcovala spoustu peněz.

I tehdy dávno v Jeruzalémě bylo dávání peněz chudým nenárokové. Plyne to z příběhu Ananiáše a Safiry, jejichž hříchem nebylo to, že nedali všechno, ale že to předstírali (Sk 5,4). Když Pavel v Korintě vyhlásil sbírku na jeruzalémské křesťany, vyzývá sice ke štedrosti, ale ne k tomu, aby dali všechno, co mají. Žádá o ochotu dát, která bude přiměřená tomu, co korintští křesťané mají, aby jim jejich štedrost nepřinesla soužení (2K 8,13–15). Svým způsobem tedy počítá s tím, že by mezi jeho ovečkami v Korintě mohli být podobní kamikadze jako ti, kteří jsou popsáni v druhé kapitole Skutků, schopní všechno prodat, peníze poslat bratrům a sestřám v Asii a začít žebrať. A to podle Pavla není to pravé ořechové.

Přesto věřím, že smlouva, podle které všichni křesťané mají všechno společné, prostě platí. Na nic svého nemáme nárok, jsme jen správci majetku Boha a jeho lidu. To, co máme svěřeno, si ale nemůže nárokovat žádný člověk ani instituce, dokonce ani církev. Může to však od nás vyžádat Bůh, a to kdykoli bude chtít. Jestli rozdám všechno, nebo jenom něco, záleží na tom, jak budu rozumět Božímu vedení.

Tomáš Dittrich



Vnášet do přítomnosti budoucnost

Dan Drápal

Věřím tomu, že národy jsou Boží vynález. Stejně jako je jedinečný každý člověk, je jedinečný i každý národ. A stejně jako se v průběhu času mění jednotliví lidé, může se v průběhu dějin měnit i charakter národa.

Tyto změny bývají zpravidla velmi povlnné, ale za určitých okolností – třeba vlivem nějaké katastrofické události – mohou proběhnout poměrně rychle. A zpravidla platí, že si jich spíše všimneme u druhého člověka (nebo druhého národa), než sami u sebe.

Příkladem může být Německo. Před vládou pruského krále Fridricha II. Velikého (1740–1786) měli Němci pověst výborných řemeslníků, ale neschopných vojáků. Od vlády zmíněného panovníka se ovšem vše začalo měnit a během devatenáctého století a až do konce druhé světové války

byli Němci známi jako nebezpeční válečníci. Totální prohra v druhé světové válce a vyrovnání se s jejími následky charakter německého národa opět změnila a Němci jsou dnes známi spíše jako pacifisté.

„Nemůžeme nic...“

Uvedu příklad ze života jednotlivce. Na gymnáziu jsme měli spolužáka, nafoukaného seladona, který se velké oblíbě netěšil. Stále si tahal triko a neměl moc kamarádů. Když jsme se hlásili na vysokou, šel na vojenskou medicínu do Hradce Králové a všem nám vykládal, jak na tom bude dobře, protože bude mít vlastně dva platy – jako voják a jako lékař. Vůbec netušil, jak nám leze krkem.

Pak jsme se asi čtyřicet let neviděli. Když jsme se jednou setkali na abiturientském srazu, byl to úplně jiný člověk. Pracoval na onkologické klinice a vyprávěl nám, jak peníze vlastně nemají

cenu. Líčil – mimo jiné – umírání staré bohaté dámy, která si během života mohla koupit takřka vše, nač si vzpomněla. Nyní ležela na onkologii, platila si sama sestru, která jí byla neustále k dispozici, a podle všeho si myslela, že když dobře zaplatí, z rakoviny ji vyléčí. „A my pro ni nemůžeme nic udělat,“ říkal mi můj dávný spolužák. Málokdy jsem viděl tak hlubokou proměnu.

Nemohu říci, že by tento můj známý uvěřil. Z ateisty se patrně změnil v agnostika – nic víc. To však nic nemění na tom, že setkání s Ježíšem Kristem může člověka velmi proměnit. Myslím, že mnoho čtenářů Života víry o tom nemusím přesvědčovat.

Pokud ale jde o národy, domnívám se, že skutečně podstatnou změnu navozuje zpravidla probuzení – situace, kdy se podstatná část národa obrátí k Bohu. Takové proměny zakusila Británie ve století osmnáctém, Spojené státy ve století devatenáctém a některé země Jižní a Střední Ameriky ve století dvacátém. Tyto změny byly natolik hluboké, že si toho všimli i sekulární sociologové.

krátce

◆ **EF 2017: Krása evangelia.** Evangelikální fórum 2017, setkání pro církevní pracovníky pořádané ČEA a ETS, proběhlo ve dnech 21.–23. 2. v modlitebně CB Praha 1. Mělo 118 účastníků ze 13 církví a nedenominálních sborů z ČR a Slovenska, kteří slyšeli 67 hodin přednášek, workshopů a seminářů od 45 řečníků.



Dvě plenární vyučování měl Američan Ted Turnau, který v Praze přednáší na Anglo-American University a na Univerzitě Karlově. Věnoval se například ozvukům křesťanské zvěsti, které jsou přítomné v současné populární kultuře, což ilustroval úryvky filmu Magnolia (1999). Další plenární promluvy měl učitel ETS Jiří Bukovský z KS a psycholog a pastorační poradce Marek Macák z BJB.

Obě dopoledne proběhl tříhodinový blok věnovaný osmi paralelním networkům: pastore a poradenství, evangelikální teologie, politika a společnost, vedení a řízení církevních sborů, křesťanské organizace, akademický, homiletický, misijní agentury (v angličtině). Po obědě následovaly volitelné semináře včetně kulatých stolů: ve středu o učenictví,

ve čtvrtek o migraci a službě imigrantům. V úterý proběhla panelová diskuse moderovaná Radkem Smetanou, v které panelisté Marek Macák, David Novák, Jiří Bukovský a Martin Moldan hledali podněty pro křesťanskou službu.

„Mnoho podnětů, inspirace, kontaktů a tužeb bylo zaseto,“ hodnotil letošní EF ředitel ETS Jan Valeš. „Mnohé další zkušenosti a ovoce letité služby řečníků i účastníků bylo sklizeno a nabídnuto ostatním. Plnou úrodu letošního EF nikdo neseče, navíc si na ni musíme počkat...“

◆ **Česká stopa v ICEJ.** Ředitel české pobočky ICEJ a šéfredaktor Slova z Jeruzaléma Mojmir Kallus se jako jeden ze sedmi členů mezinárodní správní rady ICEJ už deset let podílí na vedení této celosvětové organizace. „Vždycky jsem to považoval za velkou čest a uznání práce celé české pobočky,“ sdělil Kallus Životu víry. V posledních letech také opakovaně vyjížděl do různých evropských zemí a pomáhal tam zakládat práci ICEJ – například v Chorvatsku, Srbsku, Bulharsku a Albánii. Od letošního léta se jeho pole působnosti ještě rozšířilo. V rámci restrukturalizace byly v Jeruzalémě ustanoveny čtyři nové funkce a Kallus se stane viceprezidentem pro mezinárodní vztahy.

„Bude to pro mě i pro celou rodinu nové období,“ řekl nám Mojmir Kallus.



„Moc se na to těšíme a současně si více než kdy dřív uvědomujeme potřebu modlitebního krytí. Budeme proto moc rádi, když se za nás budou čtenáři Života víry přimlouvati.“

Kallus zůstává vedoucím české pobočky ICEJ, jen bude víc cestovat. Ředitelem mezinárodního ICEJ je Němec Jürgen Bühler.

◆ Dny dobrých zpráv podeváté.

Na přelomu února a března proběhl v Praze devátý ročník multižánrového festivalu Dny dobrých zpráv (DDZ), který pořádaly sbory KS Praha, AC CBH a sbor ČČSH ve Vršovicích. Letošní ročník byl více divadelní – kromě tradičního hosta DDZ, tedy Divadelní společnosti Kairos II, vystoupil osobitý „komediant“ Vít Marčík a Frýdlantští dramatici. Představení pro děti nabídli soubor Buchty a loutky. Hudební scénu zastupovala folková skupina Nenadarmo posílená o baskytaristu a pop-rocková skupina The Neons. Nejvíce návštěvníků přitáhla fyzikální show Tomáše Tyce (viz rozhovor v tomto čísle).

„Letošní ročník byl povedený, jen máme stále rezervy v propagaci a zvaní hostů,“ uvedl pro Život víry Vladimír Vácha, hlavní organizátor DDZ. „Pro příští ročník bychom se chtěli více věnovat strategii publicity a přizvat ke spolupráci i další sbory.“

Celkové festival navštívilo něco přes pět stovek diváků, což znamená mírný nárůst. Zdá se, že letos přišlo

více lidí nevěřících, pro které je festival vlastně určen.

◆ Konference pro mládež v Plzni.

Začátkem března se v Plzni uskutečnil 11. ročník ekumenické konference pro mladé lidi s názvem Unit. Zúčastnilo se jí přes 200 mladých z 10 denominací. Cílem Unitu je spolupráce mladých lidí napříč církvemi a podpora růstu jejich obdávání.



Téma bylo „Nade všechno mějte lásku“ a hlavní programy uvedli Andrea Jarošová, Frank Zauflik, Petr Šimmer a nový plzeňský biskup Tomáš Holub. Součástí programu bylo i velké množství seminářů a workshopů. Mezi nejnavštěvovanější semináře patřil např. „biblický přístup k lenosti“ a semináře na témata z oblasti vztahů. Program zpestřily společné hry, interaktivní aktivity, divadlo atd. Nejoblíbenější částí byly večery chval, první v podání chvalící kapely z CB Plzeň, druhý v podání nově vzniklé kapely Lévi. Během konference bylo možné využívat službu modlitebního a poradenského týmu. Již druhým rokem byla součástí

Lhát že se nemá?

Vratíme se ale domů. Je celá řada rysů českého národa, které bych rád neviděl. Zmíním dva, aniž bych tvrdil, že jsou to právě ty nejdůležitější.

Byla bohatá a myslela si, že když lékařům dobře zaplatí, z rakoviny ji vyléčí.

Moje maminka odjela těsně před vypuknutím války mezi Velkou Británií a Německem do Anglie a pak se do konce války nemohla vrátit do vlasti. V Anglii chodila do internátní školy. Vyprávěla mi, že ze školy, kam chodila před válkou, byla zvyklá napovídat. (Přiznám se, že jsem byl po ní. Napovídal jsem rád a úspěšně, a proto mě nikdy neprohlašovali za „šprtu“, přestože jsem měl dobré známky.) Maminka zcela samozřejmě začala napovídat i v Anglii. Setkala se s naprostým nepochopením – dokonce i u těch, kterým chtěla takto „pomoci“.

Napovídání se v českém národě považuje za něco spíše chválného. Žáci tímto způsobem bojují proti učitelům, protože Češi obecně

bojují proti autoritám. Tato zdánlivě nevinná vlastnost se ovšem v pozdějším životě projevuje mnohem závažněji. Pokud někdo odhalí nějaké nepravosti – vzpomeňme jen na Libora Michálka na Státním fondu životního prostředí, ale mohli bychom uvést i celou řadu dalších příkladů – je prohlášen za „práskáče“. Někteří politici ODS se tehdy vyjadřovali v tom smyslu, že nikdo „slušný“ už Libora Michálka nezaměstná. S tímto přístupem ke správě veřejných prostředků ovšem nikdy nemůžeme dosáhnout výrazné prosperity.

Pokud prohlásíte, že napovídat se nemá, že krást se nemá, ba dokonce že lhát se nemá, dost často narazíte – mluvím z vlastní zkušenosti. Byl bych rád, kdyby se český národ v této věci zásadním způsobem změnil.

Zbraň zábavná i mocná

Druhý rys, který mi vadí, je spíše nedostatek něčeho pozitivního než přítomnost negativního. Mám na mysli nedostatek přívětivosti a laskavosti. Ano, uznávám, že od sametové revoluce se to o dost zlepšilo. Pamětníci si jistě vzpomenou, jak jste před „sametem“ po vstupu do nějakého obchodu ihned nabyli dojmu, že prodavačku nemírně otravujete. O návštěvě nemocnice nebo nějakého úřadu ani nemluvě. Přístup k lidem se

v těchto institucích hodně zlepšil, ovšem často mám dojem, že jde jen o jakýsi marketing, nikoli o skutečnou proměnu. Hodně mě mrzí, když se s nedostatkem laskavosti setkám mezi křesťany.

V posledních letech už moc necestuji, ale navštívil jsem dvě hodně odlišné evropské země – Irsko a Maltu. V obou jsem byl poprvé, a tedy tak trochu ztracen. V obou těchto zemích se mi ale například řidiči autobusu trpělivě pokusili vysvětlit, jak je to s placením jízdného, případně kde mám vystoupit. Hodně to kontrastovalo s tím, co jsem zažil, když se českého řidiče autobusu pokoušeli na něco zeptat cizinci podobně ztracení jako já v Dublinu a v La Valettě.

Dá se s tím něco dělat, ještě než přijde pobuzení? Domnívám se, že ano. Jako křesťané máme přece všechny základní potřeby naplněné. Víme, že jsme milovaní Boží synové a milované Boží dcery. Víme, že Boží království, do něhož jsme povoláni, se nebude vyznačovat mrzutostí, ale právě laskavostí. A víme, že naším úkolem je vnášet Boží budoucnost do naší přítomnosti.

Když z moci Ducha svatého začnete přetékát laskavostí, zjistíte, že takový život je dokonce i velmi zábavný. Laskavost je ve skutečnosti mocná zbraň.

Je odzbrojující.



Mgr. Dr. Drápal je teolog, spisovatel a publicista.

programu i minikonference pro děti od dvou do 10 let.

Jsmo vděční, že jsme mohli být svědky toho, jak mladí lidé vydávají život Ježíši, navrací se k Bohu a touží po bližším vztahu s ním. Velkým povzbuzením byla i dětská konference, která přinesla touhu po dalších evangelizačních aktivitách pro děti.

Andrea a Filip Jarošovi

◆ Zemřel Miloslav kardinál Vlk.

63. pražský biskup a 35. arcibiskup Miloslav Vlk zemřel 18. 3. ve věku nedožitých 85 let. Pocházel z jihočeského venkova. Po maturitě mu nebylo dovoleno studovat. Pracoval jako dělník, až v době uvolnění ve 2. polovině 50. let byl přijat na FF UK. Vystudoval archivnictví a později teologii v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen v roce 1968. V dobách normalizace byl pronásledován, z počátku působil jen na malých farnostech, až mu byl v roce 1978 odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské služby. Pracoval pak jako umývač oken, než se vrátil k práci archiváře. Státní souhlas mu byl vrácen krátce před pádem komunismu. V roce 1991 se stal pražským arcibiskupem, o tři roky později kardinálem. Českým primasem byl do roku 2010.



Duchovně byl součástí hnutí Focolare (Dílo Mariino) s důrazem na rodinu, mariánskou úctu, jednotu křesťanů a dialog

s představiteli jiných náboženství. Jeho duchovním heslem bylo „Aby všichni byli jedno“. V roce 2009 veřejně podpořil kampaň kurzů Alfa „Zveme Česko na večeri“.

Jedním z úkolů, které si stanovil, byla otevřenost křesťanů a farností vůči civilnímu světu. Snažil se o spolupráci s komunálními politiky. V bilančním rozhovoru na konci svého období na arcibiskupském stolci Životu víry řekl, že dříve, než začneme hlásat evangelium, je potřeba připravit terén, např. odbouráním předsudků vůči církvi. Proto veřejně nemluvil o Kristově záchraňující oběti, ale jen o tom, že by měl růst respekt vůči náboženství. Ke společenské situaci se vyjadřoval často, opakovaně hájil Václava Havla a kritizoval postoje obou jeho nástupců. Miloš Zeman dokonce odmítl účast na jeho pohřbu.

Kardinál Vlk byl skromný muž, který se přátelil se svými spolupracovníky, třeba si s nimi zahrál volejbal. Zažil jsem, jak přijel pozdravit účastníky jedné konference rovnou z teambuildingového setkání, a stal jsem se tak neplánovaně svědkem jeho otevřenosti vůči spolupracovníkům.

Na politické rovině prosazoval církevní restituční boj, a to, aby pražská katedrála zůstala zachována jeho církvi. Ani v jedné z těchto oblastí neuspěl. Na tom se ukazuje kontrast oproti jeho nástupci, který není tak osobní, ale zato je vynikajícím diplomatem a oba problémy bravurně vyřešil ve prospěch římskokatolické církve.

Tomáš Dittrich

◆ Jan Eriksen opět mezi trestanci.

Koncem března proběhla již desátá cesta norského vězeňského evangelisty Jana Eriksena po českých věznicích. Přestože Jan letos oslaví sedmdesátku, z jeho služby vyzařuje stále stejná vitalita a zápal pro ztracené lidi. Tentokrát jsme během tří dnů navštívili jen věznice, kde sloužící kaplani sa-



J. Eriksen (vpravo), vedle něj kaplan věznice Jiří R. Čovan

mi Jana oslovili na základě předchozích pozitivních zkušeností.

Ve třech věznicích – na Borech, v Jiřicích a ve Stráži pod Ralskem – slyšelo evangelium celkem přes 100 vězňů.

Všichni bez výjimky na závěrečnou výzvu vstali a v modlitbě přijali Ježíše za svého Pána a Spasitele. Za deset let je vidět, že služba Jana Eriksena nese dlouhodobé ovoce. Stává se, že se setkáme s lidmi, kteří mluví o tom, jak se s Janem již dříve setkali a jejich život se opravdu změnil. Jiní říkají, že se jim do ruky dostala kniha, které Eriksen na setkáních rozdává, a jsou vděční, že ho mohou potkat osobně.

Milé překvapení Janovu tříletnému týmu (na cestách Jana již 10 let doprovází řidič a překladatel Miloš Poborský a kytarista Bohumil Novák) připravil kaplan Blažej

Pelán ve věznici na Borech, když ho vzal na prohlídku věznice, kam se lidé zvenku v podstatě nedostanou. Mohli si tedy prohlédnout např. samoty, kam se umísťují kázeňsky trestaní vězni za delikty ve vězení. Po návštěvě Česka Jan Eriksen odcestoval do Jihoafrické republiky, kde stráví celý týden ve vězení s 20 000 vězni. Jeho další návštěva ČR se plánuje na září letošního roku.

Miloš Poborský

◆ Martin Luther a jeho odkaz pro

současnou církev. Tento název neslo 24. Teologické fórum (TF) pořádané Sdružením evangelikálních teologů (SET). Ve sboru CB v Praze 1 v Soukenické ulici se 3. 4. setkal sto účastníků z AC, CASD, CB, ČČSH, ECAV, ECM, ČCE, KS, SCEAV a řkc. V tomto ekumenicky pestrém společenství zaznělo několik referátů inspirovaných 500. výročí mešnického vystoupení Martina Luthera (1517).

V letošním roce se koná mnoho konferencí o Lutherovi a reformaci. TF se zaměřilo na vnitřní duchovní zápas Martina Luthera. První přednáška doc. Petra Hlaváčka z FF UK řešila kontext začátku reformace. Ukázalo se, že 95 Lutherových tezí zdaleka nebylo začátkem reformace, ale v různých zemích včetně naší se reformační myšlenky ozývaly již dříve. Luther na ně navázal. Jeho vystoupení posloužilo jako roznětka reformace církve.

Další dvě přednášky se zaměřily na Lutherovu cestu od teologie rozumu ▷